

Dedo

Založil si v hlave oheň
a odišiel ho hasiť do hory.
Akoby ešte nemal rozum,
akoby hneď po zbere
rozkladal prúžky hríbov na mokrú zem,
všetko naopak.

Čia ruka to bola, dubová?
Prišiel čas chytiť život do vlastných rúk,
ale slučka je vždy trochu pohyblivá,
váhavá.

Nedorástol do výšky stromu.
A ja, z jeho krvi,
nemám moc nad slovami.

Sobota

(Venované dedovi)

Nebolo ho.

Polievky už boli navarené,
periny viseli z okien
a vo dvoroch začala vysychať rosa.

Nad lesom čupeli hmlý.

Hladný na smrť si tam
s husím pierkom pod košelou,
so srdcom stále mokrým
zaväzoval pupočnú šnúru na krk.

Krajina stála pri ňom.

A čo som, preboha, v sobotu robila ja?

Tvár plná príbuzných

Kde som bola, kým som sa narodila?

Kúsok z mojej bunky mala stará mama pod kožou,
z toho tá bledá pleť.

Moje lícne kosti nosil pradedo,
vysoké čelo strýko
a smutný pohľad sestra jeho praprababky.
Jediná večnosť, v ktorej je možný život.

Na márne kúsky celá
som tisíc ráz zomrela
skôr, než o mne ktokoľvek vedel.

Oplotenie cintorína

Brigáda na dedine u starej mamy.

Za našu rodinu som šla ja.
Priviezli niekoľko valcov pletiva.
Roztáčali ho a kričali na seba
z jedného konca na druhý,
aby rovno,
aby mocne,
aby teraz!

Mŕtvi čušali,
akoby sa hanbili,
že nemôžu pomôcť.
Živí sa tešili,
že smrti určili teritórium.

Ktosi nalieval pálenku,
stratila som pojem o čase.
Medzi hrobmi sa našli
premoknuté zápalky.

Končíme, nákladiak odchádza po tme.

Viacerí sa tu spriatelili a diktujú si mobilné čísla.

Volám mame, že bolo dobre
a že už pomaly
idem domov.

U babky

Vykrútila mu krk.
Mäso do kuchyne, perie na hnoj.
Kým prídu príbuzní, zovrie vývar plný
koreňovej zeleniny.
Utekám natrhať petržlenovú vňať.

Naučila som sa poobede piť
turka, drieť až do večera
a potom zaspávať
s gruntom v zuboch
v úplnej tme,
zaprieť sa a zobudiť,
sypať zrno kohútom.

U babky II

Najkrajšie plody pestovala na medzi.

Rástli na nej všelijaké trávy,
váľali sa čierne čerešne,
bzučali osy na zhnitom jablku.

Boli sme také malé,
že keď sme tam ležali,
vyzerali sme ako v hrobe.
Ale ona nás nútila vstať
a vytrhávať burinu spomedzi hrášku.

Cirkulár

Sobota od rána zúrivo pľi ticho na nedeľu.
V priereze vidieť pokolenia viet.
Na obnovu ciev a krvného obehu ostáva zopár hodín.
Pondelok.

Zmŕtvychvstanie

Bude treba rozbiť žulu.
A keď sa všetci vyhrabú von,
budú potrebovať niekoho,
kto ich bude milovať.

Vytvorí zástup a pôjdu do chrámu,
ale tam nikoho nenájdu.
Budú si prezerať jeden druhého,
ale nič nebudú cítiť.

Nakoniec sa vrátia
k svojim hrobom.
Budú sa dotýkať hlíny,
presýpať ju medzi prstami
a plakať nad tým,
že sa vôbec nič nezmenilo.